

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 67/09-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. Č., B., ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 45 C 66/05 a jeho rozsudkom z 12. apríla 2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 6 Co 262/2006 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2008 doručená a 6. februára 2008 doplnená sťažnosť Ing. T. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 19 ods. 1,

čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 45 C 66/05 a jeho rozsudkom z 12. apríla 2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 6 Co 262/2006 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti, jej doplnenia a ostatných pripojených príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 45 C 66/05-148 z 12. apríla 2006 zamietol návrh žalobcu (sťažovateľa) na ochranu osobnosti. Na jeho odvolanie krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 6 Co 262/2006 z 11. októbra 2007 potvrdil rozsudok okresného súdu.

Poukazujúc na porušenia jednotlivých článkov ústavy a dohovoru sťažovateľ namietal:

1.1 V súvislosti s čl. 2 ods. 3 ústavy uviedol, že *„Na... pojednávani... 11. 10. 2007... na Krajskom súde..., menovite A. B., predsedníčka senátu na začiatku pojednávania nedovolila, neumožnila sťažovateľovi nahrávanie pojednávania do diktafónu...“*.

1.2 V súvislosti s porušením čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 ústavy sťažovateľ uviedol, že *«Na... pojednávani... 11. 10. 2007... na Krajskom súde..., menovite A. B. ako predsedníčka senátu sa chovala a riadila toto pojednávanie nedôstojné, arogantne, jednostranne, v rozpore s etickými princípmi sudcu..., nerešpektovala ľudskú dôstojnosť sťažovateľa, jeho dobrú povesť. Prejavilo sa to arogantnými výkrikmi a chovaním menovanej. Citát: „Pán navrhovateľ (sťažovateľ), vy ste doteraz riadil toto pojednávanie, ale od teraz som tu nato ja ako predsedníčka senátu, uveďte si to“, ďalší citát: „Kto Vám robil odvolanie, je celkom dobré, viete vlastne, čo je v ňom, ste teraz zamestnaný, boli ste niekedy liečený na nejakú chorobu, boli ste liečený na psychiatrii“, koniec citátu. Ako... navrhovateľovi nie je známe, z akých dôvodov sa uchýlila... predsedníčka senátu Krajského súdu... k týmto neodôvodneným, neospravedlneným a kapcióznym otázkam, ktoré nemajú nič spoločné s prejednanou vecou, ale ani s realitou.»*

1.3 V súvislosti s porušením práva na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uviedol, že *„... pojednávanie...“*

11. 10. 2007... A. B. ako predsedníčka senátu ukončila s tým, že sťažovateľovi bezdôvodne odobrala slovo, čím nemohol uplatniť ústavné právo na prednesenie konkrétnych zásahov do osobnostných vlastností na podporu jeho podaného odvolania o tom, že došlo zo strany odporcu k narušeniu jeho vážnosti v rodine, spoločnosti, na pracovisku... Ďalej v rozpore s § 40 ods. 1 OSP, menovaná predsedníčka senátu krajského súdu odoprela sťažovateľovi zaznamenať do zápisnice o pojednávaní skutočný priebeh dokazovania, prednesy sťažovateľa, rozhodujúce skutočnosti pre posúdenie právneho skutočného stavu prejednávanej veci... Obdobne Okresný súd... negoval dve predložené písomné žiadosti o uplatnenie práva na prednesenie a doplnenie návrhov pre vykonanie dokazovania, bez toho, aby boli zaznamenané v zápisnici... pričom neboli uvedené v rozhodnutí, z akých dôvodov dôkazy neboli vykonané... Taktiež odvolací senát... porušil ustanovenie § 212 ods. 1 OSP tým, že sa neviazal celým rozsahom a všetkými dôvodmi odvolania sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu...“.

1.4 V súvislosti s porušením čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uviedol, že „... Z existujúceho súdneho spisu je nepochybné, že odvolací súd v podstate nevykonal ani jedno dokazovanie vo vzťahu k uvedeným námietkam sťažovateľa, uvedených v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Krajský súd... sa v rozpore so zákonom len formálne stotožnil s odôvodnením, ktoré nesprávne vykonštruoval prvostupňový súd - Okresný súd...“. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že „... ako je to uvedené v odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku, súd bezdôvodne odoprel právo sťažovateľovi na polozenie otázok svedkom, neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa ku všetkým uvádzaným, ale ani k všetkým vykonaným dôkazom. Je nepochybné, že Okresný súd... spolu s Krajským súdom... konali a rozhodovali neštandardne, nezákonne...“. V neposlednom rade uviedol, že „Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi vykonania dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v tomto konkrétnom prípade je možné považovať za porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru.“.

1.5 V súvislosti s namietanými priet'ahmi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (správne malo byť uvedené čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.) sťažovateľ uviedol, že „Zbytočné priet'ahy trvali od 8. 6. 2006 (doručenie odvolania) do 11. 10. 2007 (deň súdneho pojednávania). Teda, zbytočné súdne priet'ahy trvali vyše 16 mesiacov.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Ing. T. L. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn: 6 Co 262/2006 porušené bolo.

2. Základné právo Ing. T. L. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn: 45 C 66/05 a postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn: 6 Co 262/2006 porušené bolo.

3. Základné právo Ing. T. L. priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Krajským súdom... č. k. 6 Co 262/2006 a Okresným súdom... č. k. 45 C 66/05 porušené bolo.

4. Základné právo Ing. T. L. priznané čl. 2 ods. 3 Ústavy... Krajským súdom... č. k. 6 Co 262/2006 porušené bolo.

5. Základné právo Ing. T. L. priznané čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 Ústavy... Krajským súdom... č. k. 6 Co 262/2006 porušené bolo.

6. Rozsudok Krajského súdu... č. k. 6 Co 262/2006-265 zo dňa 11. 10. 2007 a rozsudok Okresného súdu... II. č. k. 45 C 66/05-148 zo dňa 12. 04. 2006, Ústavný súd... zrušuje a vec vracia na nové konanie.

7. Ing. T. L. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 300 000,- Sk (slovom tristo tisíc korún slovenských), ktoré sú povinní Okresný súd... a Krajský súd ... vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu rovným dielom.

8. Okresný súd... a Krajský súd... sú povinní zaplatiť rovným dielom Ing. T. L. trovy právneho zastúpenia v sume 23 484,- Sk (slovom dvadsaťtritisíc štyristoosemdesiatštyri korún slovenských) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. Č. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že „Zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu, zásady princípu spravodlivosti, posúdenie, najmä so zreteľom na intenzitu, rozsah, dĺžku trvania, závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, považuje sťažovateľ navrhovanú sumu za primeranú, ktorá by mala zodpovedať aj súdnej praxe i Európskeho súdu pre ľudské práva.“

2. Z obsahu vyjadrenia sťažovateľa zo 4. februára 2008 (na základe výzvy ústavného súdu z 23. januára 2008) okrem iného vyplýva, že sťažovateľ nepodal proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie, čo odôvodnil tým, že „... *V rámci dovolacieho konania by... sťažovateľ nemal žiadnu reálnu šancu presvedčiť dovolací súd o pravdivom priebehu konania oproti alibistickým tvrdeniam A. B. ako sudkyne.*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv postupom a namietanými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom a rozhodnutím okresného súdu

Sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (*každý má právo, aby sa mohol vyjadrovať ku všetkým vykonávaným dôkazom*) a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojitosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces) aj

postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 45 C 66/05 a jeho rozsudkom z 12. apríla 2006.

Pri prerokovaní uvedených námietok sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Je nepochybné, že proti rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ toto právo využil a proti prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 262/2006 z 11. októbra 2007. Z uvedeného teda vyplýva, že námietka porušenia uvedených práv sťažovateľa v podobe podaného odvolania proti výroku rozsudku okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnením právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 285/06).

Na základe uvedeného a s poukazom na princíp subsidiarity ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom a rozhodnutím krajského súdu

2.1 Vo vzťahu k sťažovateľom namietaným porušeniam krajského súdu uvedeným v bode 1.1 až 1.4 I. časti tohto odôvodnenia (pokiaľ sťažovateľ namietal nemožnosť použitia záznamovej techniky, nesprávne vedený proces zo strany predsedníčky senátu, odobratie slova a nesprávne protokolovanie do zápisu, nemožnosť polozenia otázok svedkom a neumožnenie sťažovateľovi reagovať na vykonané dokazovanie) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zisťoval, či ochranu týmto porušeniam neposkytujú všeobecné súdy na základe opravných prostriedkov sťažovateľovi dostupných, ktoré možno považovať za účinné právne prostriedky nápravy. Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh vyložil, že sťažovateľom vyčítané porušenia (podľa jeho názoru) krajského súdu mali priamu spojitosť s navrhovaným zrušením napadnutého rozsudku krajského (okresného) súdu, a teda namietané skutočnosti (bod 1.1 až 1.4 I. časť odôvodnenia) tvorili vo svojom súhrne dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Podľa ustálenej súdnej praxe proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie v prípadoch uvedených v § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Ide o prípady závažných väd konania, keď je dovolanie prípustné, aj keď nie sú splnené podmienky uvedené v § 238 OSP. Okrem iného ide aj o prípad, ak bola postupom súdu účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle stabilnej súdnej praxe [pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. septembra 2001 sp. zn. 5 Cdo 102/01] rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny

poriadok. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím (II. ÚS 102/04).

V inej veci najvyšší súd v odôvodnení uviedol (rozsudok najvyššieho súdu z 28. februára 2001 sp. zn. 2 Cdo 114/2000): „Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a tiež zakladá samostatný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. aj vtedy, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.“

Dovolací súd má vždy povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP a popri skúmaní podmienok prípustnosti podľa § 238 a § 239 OSP sa vždy zaoberá aj prípadnou prípustnosťou dovolania z dôvodu závažných procesných väd konania vymenovaných v § 237 OSP.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatoval, že nevyužil v danej veci dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 236 a nasl. OSP. Obrana sťažovateľa spočívajúca v jeho tvrdení, že by v dovolacom konaní nemal šancu presvedčiť dovolací súd o pravdivom priebehu konania pred krajským súdom (bod 2 I. časť odôvodnenia) nemá žiadnu právnu relevanciu v prípade, ak takýto prostriedok nápravy použiť mohol.

Nevyužitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať sťažnosťou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní

pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napríklad IV. ÚS 49/05, II. ÚS 73/05).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v medziach porušení uvedených v bode 1.1 až 1.4 I. časť tohto odôvodnenia dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal a priamo sa obrátil so sťažnosťou na ústavný súd, v ktorej tvrdí také porušenie svojich procesných oprávnení, ktoré naplňajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Ústava ani zákon o ústavnom súde (§ 53 ods. 1) nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd uzavrel, že v medziach porušení uvedených v bode 1.1 až 1.4 I. časti tohto odôvodnenia nie je daná jeho právomoc. Preto sťažnosť v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

2.2 Sťažovateľ v rámci podanej sťažnosti tiež namietal, že *„odvolací súd... nevykonal... dokazovanie vo vzťahu k... námietkam sťažovateľa, uvedených v odvolaní... Krajský súd... sa... len formálne stotožnil s odôvodnením, ktoré nesprávne vykonštruoval prvostupňový súd...“*. V neposlednom rade uviedol, že *„Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi vykonania dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v tomto konkrétnom prípade je možné považovať za porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru.“*

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno

považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 262/2006 z 11. októbra 2007 boli svojvoľné a že by v rozsahu dôvodov uvedených v bode 2.2 (na začiatku) zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu, na základe ktorých (podobne ako prvostupňový súd) dospel k názoru, že žalobe nemožno vyhovieť z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie

odporkyne, ako i nedostatku objektívnej spôsobilosti zásahu do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený.

Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci v rozsahu dôvodov uvedených v bode 2.2. (na začiatku) možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a v rozsahu dôvodov uvedených v bode 2.2 (na začiatku) namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.3 Sťažovateľ v neposlednom rade namietal (pozri bod 1.5 časť I odôvodnenia) prietahy (čl. 48 ods. 2 ústavy) v konaní krajského súdu, keď uviedol, že tieto „*trvali od 8. 6. 2006 (doručenie odvolania) do 11. 10. 2007 (deň súdneho pojednávania)*“. Teda, *zbytočné súdne prietahy trvali vyše 16 mesiacov.*“

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z vyhodnotenia doterajšieho priebehu konania pred krajským súdom, ktoré začalo doručením spisu okresným súdom (8. júna 2006) a skončilo jeho rozhodnutím z 11. októbra 2007. V uvedenom čase bol 14. júna 2006 sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie (doplatenie) súdneho poplatku za odvolanie a predloženie ďalšieho rovnopisu odvolania s prílohami, keďže odvolanie bolo podané iba v jednom písomnom vyhotovení. Účastník prevzal výzvu

8. augusta 2006 (po predchádzajúcom uložení zásielky na pošte) a súdom uloženú povinnosť splnil 11. augusta 2006. Následne bolo odvolanie doručené protistrane a bolo rozhodované o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom (sťažovateľom) voči vec prejednávajúcej predsedníčke odvolacieho súdu, o ktorej rozhodol najvyšší súd (sp. zn. 3 Nc 14/2007 z 23. apríla 2007). Na pojednávaní konanom 11. októbra 2007 krajský súd rozhodol vo veci.

Dĺžka konania vedeného krajským súdom (16 mesiacov) vylučuje, aby konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 262/2006 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi.

Vzhľadom na uvedené, najmä s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania vedeného krajským súdom (16 mesiacov) nepovažoval ústavný súd postup krajského súdu za taký, ktorý by mohol byť východiskom pre vyvodenie záveru o príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Uvedený názor ústavného súdu platí o to viac, že krajský súd 11. októbra 2007 rozhodol vo veci, pričom sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 14. januára 2008, keď už objektívne vzaté k priet'ahom zo strany krajského súdu nedochádzalo.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ne/vhodnosť správania sa sudcu môže byť predmetom osobitného konania podľa zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (jeho tretej časti s názvom disciplinárna zodpovednosť).

4. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (priznanie finančného zadost'učinenia

a zrušenie napadnutých rozsudkov okresného a krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2009